

בזוקו

היה פעם רועה זקן ולו בית וכבשים על אדמה באיזור גילרצה. היו לו שלושה בנים: שניים חכמים והשלישי, שנקרא בזוקו, היה טפש. לפני מותו חלק הזקן את רכושו. לבכור השאיר שדות ובית כדי שיהיה איכר. לשני השאיר את עדר הצאן כדי שיהיה לרועה. ולשלישי, הטפש, אמר: "אתה לא תקבל דבר. כל דבר בידך ייתמוסס כמו שלג בשמש. מי יודע, אולי המזל, בראותו אותך כל כך תמים, יעזור לך." הזקן ברך את שלושת הבנים והלך לעולמו בשלום.

בזוקו קבל את החלוקה ברוח טובה. הוא לא אהב לרעות את הצאן, ולעדור את האדמה אהב עוד פחות. הוא מילא את תרמילו בלחם וגבינה והחל לנדוד בדרכי סרדיניה. לא עבר זמן רב, והוא פגש את השודד בורלונה, שחי באיזור ההוא. "מי אתה ולאן אתה הולך?" שאל אותו בורלונה. "אני בזוקו שמחפש את המזל", ענה גבורנו. "אם כך מצאת אותו בדמותי שלי" הוסיף בורלונה, כשהוא מציג את עצמו בדבורו: "אני המכשף רטפיה. תגיד לי, מה אתה מחזיק בתרמיל שקשור לצוארך?" "לחם וגבינה, שיספיקו לחודש ימים." ענה בזוקו.

ובורלונה: "אני רוצה לעשות לך טובה ולפתור את בעיותיך. יש לי כעת תאבון. אם תתן לי את תרמילך, אגלה לך איפה תוכל למצוא אוצר גדול שיעשה אותך לעשיר."

בזוקו לא חשב פעמיים והסכים. בורלונה לקח את התרמיל ואמר: "הלילה, בדיוק בחצות, חפור מתחת לרגליך ותמצא עשר תיבות עם זהב."

השודד התרחק צוחק, ובו בזמן הטפש מתחת לעץ חכה לחשכה. הפעמונים של גילרצה נשמעו שנים עשר צלצולים. בזוקו החל לחפור. הוא חפר וחפר במשך כל הלילה. הגיע

בוקר ולפניו בור גדול, ובו רק שורשים ותולעים.

הגיע בעל האדמה ההיא, וכשראה את בזוקו, כולו מלולך, ועדיין חפר, חשב אותו לאיזה רוח רפאים או גנב. הוא צווה על משרתיו לירות בו. הטפש הצעיר ברח כל עוד נפשו בו. ברח, ברח, רץ קילומטרים על קילומטרים עד שהגיע לטרמפו, עייף, רעב וחסר כל. השעה היתה כבר אחר הצהריים והוא נרדם מתחת לעץ.

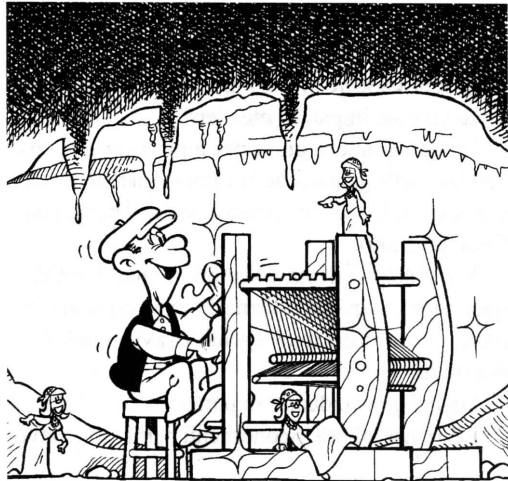
*

בזמנים רחוקים אלה חיו בטרמפו פיות. הן היו קטנטנות, גבוהות כמו אגודל של ילד בן תשע. הן לבשו בגדים אדומים, על ראשן קשרו מטפחות פרחוניות, סביב צוארן ענדו שרשרות זהב

בזוקו הסכים מבלי לחשוב הרבה. הם הלכו לכיוון ההר. הפיות הלכו בראש בשורה עורפית, קטנות כמו דובדבנים, ומאחור הלך הצעיר הטפש, הגדול, עם תרמיל ריק. לבסוף הגיעו, נכנסו למערה והגיעו אל הנול מזהב.

"הו, הא, אי, זהו זה, זהו זה?" חזר על עצמו בזוקו למראה הבלתי-צפוי. הפיות הסבירו לו את דרך העבודה ואמרו: "שב וטוה, אל תפסיק אם אתה רוצה לקבל מרק ותפוחי אדמה."

הטפש התישב והתחיל לטובב את הדוושות. בתחילה הרס יותר בד מזה שהצליח לארוג, אך היה במצב רוח טוב, ועם הרבה רצון טוב למד את המקצוע.

מהיום הזה ובמשך שנים רבות נשאר בשירות הפיות, שבתמורה נתנו לו אוכל וקורת גג. הן חיבבו אותו כאילו היה בן שלהן.

אולם קשה היה לו להשאר לתמיד בהר ההוא, ביער ובמערה.

הוא רצה לטייל, להכיר אנשים חדשים, ללכת אחרי הרפתקאות בעולם. ויום אחד החליט ללכת. לאות תודה על העבודה הרבה שעשה, נתנו הפיות לו במתנה סיר מלא זהב והחזירו לו את תרמילו, מלא צידה לדרך.

עם אבנים ורודות. הן טוו ותפרו את בגדיהן במו ידיהן ועבדו את האדמה. בתוך הבתים היו להן רהיטים מעלי עץ אלון וצלחות פרחוניות.

בקרבה היתה מערה בהר, שם החזיקו נול מזהב, באמצעותו רקמו את החצאיות, נעלי הבית והמטפחות עם חוטי משי בצבע השמיים, הפרג והחול. אולם בגלל המאמץ הרב של אריגה, טוויה ועיבוד האדמה, הפיות היו תמיד עייפות והתאוננו על העבודה המרובה.

ביום ההוא הפיות טיילו ביער, על מנת לנוח קמעה. הן ראו את בזוקו ישן מתחת לעץ ואחת מהן אמרה לאחרות: "הביטו על צעיר זה, חזק וחסון עם פני טפסון. אינכן חושבות שיוכל להיות מועיל?" הן העירו את בזוקו, אך כשהוא ראה מסביבו יצורים כאלה קטנטנים נבהל, וצרח כמו אחוז דיבוק:

"הו אלוהים, אלוהים,

כבר מתתי,

קבור אני והגעתי לגיהנום,

ואפילו לא הרגשתי בכך!"

הפיות פרצו בצחוק, קפצו עליו בבגדיהן האדומים, המתנפנפים, מחאו כפיים, וענו לו במקהלה:

"מטומטם שכמוך!

האם המתים מתנועעים

ומדברים כמוך כעת?"

בזוקו החל לחשוב והבין שהוא חי. הוא הרגיש את הרעב שתחילה לא חש בו, כי ישן ואחרי-כן נבהל.

"אני רעב" אמר.

"בארץ הזאת מי שלא עובד, לא אוכל" ענתה אחת הפיות "אם אתה רוצה, יש לנו עבודה שמתאימה לך. אנחנו מבטיחות לך שפע מזון וקורת גג נוחה."

*

הצעיר הטפש שאמנם דמה עתה לנסיך, עבר באדמת איכרים ורועים, כפרים של כורים ושל פושטי יד. בכל מקום ארגן מסיבות, אליהן הזמין את כולם. אכלו שם בשר חזיר על האש, שתו מוסקט בצבע קש ויין אדום, רקדו במעגל והשמחה היתה רבה. הוא נראה כמו מלך צעיר, שלפתע נזכר בנתיניו ורצה לפחות חלקית לחלק מעושרו לעניים ולרעבים.

בזוקו עם סיר הזהב שלו, סוסיו הירוקים וכרכרתו באמת נראה כמו מלך.

באחד הימים, אחרי נסיעות רבות, הגיע לקליארי. הוא ראה שם את הים בפעם הראשונה בחייו. הוא נשאר בחוף יום שלם והביט בים, ולא ידע להסביר לעצמו מה הוא הדבר הזה.

הוא עצר את העוברים ושאל: "מה הוא הדבר הזה?" והצביע על המים התכולים, שמסולסלים מן הרוח נקשו בגשר. כולם צחקו בחשבם שהוא מתלוצץ והתרחקו מבלי לתת לו שום הסבר. סוף סוף אחד נעצר. היה זה סטרומינגו, דייג עני.

"זה הים" אמר.

"ומה הוא הים הזה?" שאל בזוקו.

"הארץ הכי עשירה בעולם" ענה סטרומינגו.

"עשירה?"

"עשירה מאוד מאוד! חשוב, אני חי רק מזה שהוא נותן לי במתנה. אתה רואה את קליפת העץ שם? זאת סירת. אני והיא הולכים כל לילה לים, וכל בוקר, אם הים הוא טוב, אנחנו חוזרים מלאי האוצרות שנתן לנו במתנה."

בזוקו, שקבל בטחון עצמי, מוקסם מכל כך הרבה דברים בלתי מוכרים שראה ושמע עליהם בפעם הראשונה, סחב את סטרומינגו אל מסבאה על מנת לשאול ולגלות עוד ועוד. כוס אחרי כוס סבב

"שים לב, בזוקו" אמרו לפני הפרידה "העולם הוא גדול ויפה, אך מלא נוכלים, שינסו לבלבל אותך. תן אימון רק באלה שנותנים לך עבודה ולא באלה שמבטיחים לך אוצרות שלא קיימים."

הן עשו לו מסיבת פרידה, שנמשכה כל הלילה ובה אכלו עלי סיגליות וחוגלות צלויות ושתו יין תמד ותירוש. למחרת השכם בבוקר עם לחיים אדומות מנשיקות של הפיות ומרוגש כמו ילד, לקח הצעיר הטפש את הסיר ואת תרמילו והלך לדרכו.

*

הלוך הלך גבורנו הטפשו, אך עכשיו כבר עשיר. כך הגיע לכפר סוני, בדיוק ביום שהיתה שם חגיגה גדולה. בזמן ההוא היתה בכפר באר, בדיוק לפני הכנסייה של סן פנקרציו. לשם הביאו כל סייסים את הסוסות בהריון. אם הסוסות שתו מן המים של הבאר ביום החגיגה (ולא בשום יום אחר) הסייחים שלהן נולדו ירוקים. בצבע כזה, אין מה לומר, הם עשו רושם רב והיו דרושים ומבוקשים.

בזוקו הגיע בדיוק באותו היום וראה מיד מספר גדול של סוסים צעירים, שנולדו ירוקים בשנים הקודמות. הם מצאו חן בעיניו ומיד הוא קנה שמונה מהם. אחרי-כן רכש גם כרכרה יפה, כולה תכלת-לבן ויצא מכפר סוני כמו נסיך.

אך זאת היתה גם השנה האחרונה של סוסים ירוקים.

במשך החגיגה בא ערב רב של בני אדם מכל סרדיניה, והמים לא הספיקו לכל הסוסות שהגיעו. התחילו מריבות בין המגדלים, כי כל אחד מהם רצה שבהמותיו ישתו ראשונות מהבאר, כדי ירוו בשתיה מופלאה זו. בתום החגיגה תושבי סוני מיואשים מן הרעש ומריבות, מלאו את הבאר באדמה לתמיד. בזוקו היה ממש בר-מזל, הסוסים הירוקים האחרונים משכו את כרכרתו התכלת-לבנה היפה בכבישי העולם.

ולפנות ערב בזוקו, עכשיו שיכור, ספר לחברו את סיפורו, על הפיות, על סיר הזהב, על הסוסים הירוקים, על אביו שמת ואחיו.. הם ישנו על שולחנות המסבאה ולמחרת בבוקר חזרו אל המזח להביט בים.

סטרומינגו, שהבין באיזה סוג צעיר הוא נתקל, ראה בזהב של בזוקו הצלה לעצמו ולמשפחתו הענפה (היו לו תשע ילדים). הוא החליט לנסות את מזלו. "תראה את זה" אמר והראה לו מפרש של סירתו "זאת מכונה לציד של אוצרות." הוא הרימו בגובה, כך שהרוח ניפחה אותו ודחפה אותו רחוק.

"כאשר מסביב יש רק ים, זהו הרגע לזרוק את הרשתות. הן מתמלאות מעצמן. כאשר תרים אותן הן מלאות כל טוב של אלוהים."

בזוקו, שכבר שכח את העצות הטובות של הפיות, חשב רק איך יוכל לשוט על הים. "אני רוצה לנסות" אמר.

סטרומינגו לא הוסיף דבר. וכך הם עשו חליפין. לדייג סיר הזהב ולטפש הסירה, המפרש והרשת. בזוקו עלה מיד על הסירה, הרים את המפרש והתרחק אל האופק. איש לא ראה אותו שוב. הוא לא חזר.

מספרים רק, שמדי פעם, כאשר הלילה בהיר מביא רוח מן הים, ששומעים קול קריאה:

"יהלום, אוכל אותו מטוגן,

טופז, אוכל אותו אפוי,

דגים לא אוכל.

מה יש לך לספר לי מלך הים?"

אומרים שמלך הים עונה ומספר מעשיות פנטסטיות.

אך חלק הזה של הסיפור מספרים הזקנים השיכורים בבתי מרזח של הנמל וחבל לתת בו אימון. זה יותר דברי היין מאשר בזכרונות הזקנים.

כך נעלם בזוקו. לאחר הכל זה איננו סוף גרוע כל כך.

